

17. července

Právě jsme posnídali rýži s černými chaluhami, polévku s chaluhami zelenými, syrové vajíčko, žlutou kyselou ředkev a zelený japonský čaj, což se rovná českému kafi s rohlíkem. Totéž jíme bez odměny ráno co ráno, baštíme hůlkami *haši* a máme potom celý den v žaludku jak v pokojíčku. Jednou se nám zastesklo po západní „snídani“ ale zklamala nás co do chuti i peněz. Včera k večeři jsme měli *sašimi*, syrovou rybu nakrájenou na tenké plátky, pečenou mušli, salát z okurčiček a chobotnice, vařeného kraba a ovšem zase rýži, která je fantasticky dobrá. Bydlíme v japonském hotelu *rjokanu*, kde se spí na zemi na rýžových rohožích *tatami* a přezouvá se hned u vchodu.

Jsme na Okinošimě, čtyřostroví v Japonském moři, asi 450?km od Jižní Koreje. Z Hirošimy jsme jeli sedm hodin vlakem a potom dalších pět hodin lodí. Je to úplně úchvatný kus země, hory vyrůstají z moře a jsou porostlé borovicemi, bambusem a kvetoucími azalkami a nad tím krouží hejna mořských orlů a černých krkavců. Ostrovy mají dohromady deset tisíc obyvatel, my bydlíme na horním, nejzápadnějším. Překrásné koupání a pláže s černým pískem, ale dešťové období ještě trvá, a tak dnes už od půlnoci leje; dokud nepřestane, nepůjdeme nikam.

Rjokan stojí na vysokém kopci, ze všech oken jsou vidět mořské zálivy jak z letadla, rybářské a výletní lodě a silničky s miniaturními náklad'áčky a autíčky všeho druhu. Připadám si jako Gulliver u trpaslíků, náklad'áčky malinké jako pro panenky, dveře nízké, nádobíčko drobounké, sedadla v autobuse úzká. Mně to pochopitelně nevadí, ale Tonda a Myšič se několikrát denně někam nevejdou nebo narážejí hlavou do futer dveří a stropu. Vše je pro nás nové, venkov vypadá úplně jinak, než jak se mi jevil Tokio. Tokiem jsme tentokrát jenom prosvištěli, po třinácti hodinách v letadle jsme viděli vše v oparu únavy, a hned zas rychlovlakem *šinkansenem* do Hirošimy, kde pravděpodobně zůstaneme celý rok. Hirošima mi připomíná trochu Martin, trochu Prahu, kolem dokola vysoké hory a městem protéká několik řek. Uzounké uličky, kde neprojde auto, a široké nové třídy, které připomínají Příkopy. Během prvních tří dnů jsme si pronajali domeček asi 20 minut autobusem od středu města, hned pod horami, uprostřed míchanice nových domků a zelinářství. Vesnička jménem Midorii čili Zelená studánka. Mně by se byl líbil domek v úzké uličce za zdí městského vězení, tam, kde neprojde auto a z oken visí prádlo, štěkají psi a babičky se šourají v dřeváčkách *geta* do lázní, ale Tonda rozhodl jinak, a tak budeme bydlet na vesnici, mezi přistěhovalci z města, kteří si zde staví nové domy. Domeček, který jsme si vybrali, je moc hezký a úplně nový, ale je to možná stejná předměstská sterilita, kterou už známe z Mississaugy a které jsem se

chtěla vyvarovat. Může to být také úplně jinak, uvidíme. Zatím jsme hned po pronajmutí odjeli na Okinošimu, kde se budeme čtrnáct dní „aklimatizovat“, koupat v moři a baštit japonské věci. Obávám se, že pro Myšiče bude zapotřebí mnohem delší doba k aklimatizaci, mluví jen s námi a byl zvyklý na spousty kamarádů. Zatím statečně polyká syrové ryby, chobotnice a sépie, salát z chaluh, které vypadají jak český žabinec neboli vodníkovy vousy, slizký a barvy khaki. Jinak je uchvácen japonskými dopravními prostředky a občas si najde nějakého studenta, který se nestydí mluvit anglicky. Všeobecně si lidé myslí, že je mu osmnáct až dvacet let, stejně staří japonští kluci jsou proti němu úplná miminka, líbí se dívkám kolem dvaceti a víc, prosí ho, aby se s nimi fotografoval, hihňají se a pošťuchují, když ho zahlédnou na ulici, a jemu to dělá náramně dobře. Lidé tu zacházejí s dětmi i teenagery s láskou a respektem, podstrkují jim dobroty, usmívají se na ně a neustále na ně mluví. Mladý člověk tu prostě není automaticky považován za gaunera jako na našem kontinentě.